

In het toekomstige nieuwe ziekenhuis werken dagelijks honderden bouwvakkers om alles op tijd af te krijgen. De contouren van het 100.000 vierkante meter grote gebouw zijn vanuit de lucht goed te zien (zie inset rechts bovenaan) met rechts de Maatweg, boven de Bunschoterstraat en links onder de Eem.

Nieuw ziekenhuis in afbouwfase

AMERSFOORT - De bouw van het nieuwe ziekenhuis aan de Maatweg nadert zijn afronding. In september krijgt de directie van het Meander Medisch Centrum (MMC) de sleutel en is een waar megaproject geheel volgens planning afgerond. Maar dan wacht in december meteen een nieuwe grootscheepse operatie, de complete verhuizing van de twee ziekenhuis locaties Elisabeth en Lichtenberg naar het nieuwe pand.

door André van der Velde

„Het ziekenhuis zit nu in de afbouwfase”, vertelt Albert Trip, manager nieuwbouw van het MMC, in de directiehoek op het bouwterrein. „Het pand is de afgelopen maanden wind- en waterdicht gemaakt. Voor de winter inviel werd de verwarming al aangezet, zodat materialen als lijm goed verwerkt kunnen worden en het beton kan drogen. Alles ligt keurig op schema voor de oplevering in september. Op 12 september krijgen we de sleutel en”, vervolgt hij met een veelzeggend glimlachje, „die datum staat al vanaf het begin van dit project vast. Ik heb dus echt alle respect voor de aannemer - een samenwerkingsverband van Heijmans, Burgers Ergon en Ballast Nedam -, die dit hele enorme logistieke proces van a tot z heeft geregeld. Stel voor: ze werken met zo'n honderd onderaannemers en hier zijn per dag zo'n zes tot zeventienhonderd bouwvakkers aan het werk. Een gigantisch proces.”

Vanaf september worden de operatiekamers en poliklinieken ingericht en wordt onder meer de medische apparatuur geplaatst.

Museumbouw

Op het moment dat Trip wild beginnend met een korte rondleiding stapte ontwerpcoördinator Hein Doekens de keet binnen. Atelier PRO Architecten is verantwoordelijk voor het ontwerp van het ziekenhuis en dat is opmerkelijk omdat het bureau

uit de museumbouw komt en nog nooit eerder een ziekenhuis heeft gebouwd. „Begin er niet aan, aan ziekenhuizen. Het is zo verschrikkelijk complex en ingewikkeld dat kun je beter overlaten aan gespecialiseerde architectenbureaus”. Dat mantra hoorde ik al tijdens mijn opleiding en in feite heb ik die last veertig jaar meedragen”, lacht Doekens.

Geïntrigeerd door de opdracht van de ziekenhuisdirectie die een non-conventioneel en innovatief ziekenhuis wilde, deed Atelier PRO mee aan een prijsvraag. En met succes. Doekens: „Men wilde geen standaard ziekenhuis, en dat is het door deze baanbrekende samenwerking ook niet geworden.”

Hij somt enthousiast op waarin zijn ziekenhuis afwijkt van de standaardnorm. „Slechts een vijfde deel van het ziekenhuis heeft airconditioning. Dus de ramen kunnen open en dat op een dusdanige manier dat het energiesysteem niet verstoord wordt. Er komen verder alleen maar eenpersoonskamers, in totaal 510. Ook dat is uniek. En we hebben die kamers zo geoptimaliseerd dat de patiënten volop rust en privacy hebben, maar ook contact hebben met het middengebied zodat ze niet vereenzamen. En hier zie je niet eerst de voeten van de patiënt als je binnenkomt, maar meteen de hele persoon.”

Voor sommige dingen heeft het architectenbureau flink wat

overtuigingskracht nodig gehad om het te kunnen realiseren. Doekens: „In negen van de tien operatiekamers kan het personeel tussen de operaties door even naar buiten kijken. Zij staan daar altijd heel geconcentreerd te werken en hebben geen idee of het dag of nacht is. Zeg maar een duikbootgevoel. Nu kan na een operatie het scherm omhoog worden gedaan en komt het daglicht binnen. De enige operatiekamer zonder ramen is die met robotchirurgie.”

Een andere ambitie was het realiseren van een medisch centrum dat niet die specifieke ziekenhuislucht heeft. „Die walm van 24 graden die je als bezoeker overvalt”, verduidelijkt Doekens. „Dat zal hier niet het geval zijn. Het worden hoge ruimtes met veel frisse lucht en veel licht.”

De bijzondere samenwerking met het niet in ziekenhuizen gespecialiseerde architectenbureau heeft volgens Trip precies dat opgeleverd wat vooraf de bedoeling was een innovatief ziekenhuis dat de standaard ver overtreft. Wel was daarvoor een specifieke rolverdeling nodig. „Wij waren als het ware een filter of beter gezegd een vertaler tussen de ziekenhuisgerelateerde know how en de architect”, aldus Trip. „Zeg maar gerust onze reddingsboei”, grapt Doekens.

Rondleiding

Met stevige laarzen aan, een geel reflecterend hesje om de schouders en een witte helm op, gaat Trip voor door het ziekenhuis in aanbouw. Overal, op elke verdieping, in elke gang en ruimte zijn gespecialiseerde bouwvakkers druk in de weer.

Hij geeft vaker rondleidingen, maar elke keer is het speciaal. „Het is een feest van herkenning als ik hier doorheen loop. We zijn er tien jaar geleden mee begonnen. Toen was er dus nog helemaal niks, alleen een programma van eisen. En kijk nu eens...”

We lopen na een blik te hebben geworpen op onder meer de operatiekamers en de herstelruimten, naar een van de twee hoogste verpleegtorens midden in het

nieuwbouwcomplex. Op elke verdieping is al te zien dat de steer een totaal andere zal zijn dan in de nu nog gebruikelijke „recht toe recht aan” gangen, waarin het daglicht nauwelijks doordringt. De gangen lopen taps toe en worden richting de ramen aan het einde steeds breder. Daar komt het loungegedeelte. „Licht, lucht en ruimte komen hier helemaal tot uiting”, zegt Trip enthousiast, terwijl hij door de gang loopt. Halverwege blijft hij staan en schuift een grote deur open. Ineens dringt een andere geur zich op, een frisse schoonmaakgeur. „Dit is onze modelkamer”, legt hij uit. „Deze kamer is al helemaal klaar. Zo gaat het worden.” De ruimte is heel ruim opgezet. De muur is fris geelgroen en de wand direct achter het hoofdgedeelte van het bed is van grijsbruin hout. Geen saai standaard ziekenhuis wit dus, maar frisse kleuren en warme materialen. Trip trots: „Dit zijn onze onderzoekers.” Elke kamer heeft bovendien haar eigen sanitaire voorziening.

Centrale laan

Een andere gedeelte dat al aardig vorm krijgt, is van een heel andere orde. De centrale laan op de begane grond, boven de parkeergarage, is

de hoofdroute in het ziekenhuis.

„Hier komen straks alle bezoekers doorheen en hier zijn de winkels, een restaurant, diverse koffiecorners en ook een stiltecentrum.” Hij wijst naar buiten, naar de nu nog lege buitenplaats. „En daar komt een heerlijke tuin.”

Het complex lijkt elke dag meer op een echt ziekenhuis. Elke dag komt ook datgene dichterbij waar het uiteindelijk allemaal om draait: de verhuizing van de patiënten. Rond de kerst vindt de verhuizing vanuit de twee locaties, Lichtenberg en Elisabeth, plaats. Het wordt volgens Trip een „gigaklus”. „Zestig procent van onze apparatuur en spullen, gaat mee. We hebben daarvoor zeer gespecialiseerde verhuisdiensten gecontracteerd. Maar voor het zover is, vindt eerst tussen juni en december de „inhuizing” plaats. „De verpleegkundigen moeten nog geïnstrueerd worden, en de protocollen moeten nog worden herschreven.”

Ook zal er voor worden gezorgd dat het aantal patiënten op de locaties Lichtenberg en Elisabeth in december minimaal is. „We willen tussen de veertig en maximaal honderd patiënten verhuizen. Maar”, belooft Trip met een glimlach, „in januari zijn alle bedden gevuld.”

De modelkamer is nu al af en voorlopig nog 'verboden gebied'.